

Anonimizirana verzija

Prijevod

C-202/24 - 1

Predmet C-202/24 [Alchaster]ⁱ

Zahtjev za prethodnu odluku

Datum podnošenja:

14. ožujka 2024.

Sud koji je uputio zahtjev:

Supreme Court (Irska)

Datum odluke kojom se upućuje zahtjev:

7. ožujka 2024.

Podnositelj zahtjeva:

Minister for Justice and Equality

Druga stranka u postupku:

MA

SUPREME COURT (VRHOVNI SUD, IRSKA)

[omissis]

S OBZIROM NA ČLANAK 267. UGOVORA O
FUNKCIONIRANJU EUROPSKE UNIJE I
U PREDMETU UPUĆIVANJA ZAHTJEVA ZA PRETHODNU ODLUKU
SUDU EUROPSKE UNIJE

[omissis]

MINISTER FOR JUSTICE (MINISTAR PRAVOSUĐA, IRSKA)

PODNOŠITELJ ZAHTJEVA

I

ⁱ Naziv ovog predmeta je izmišljen. On ne odgovara stvarnom imenu nijedne stranke u postupku.

MA

DRUGA STRANKA U POSTUPKU

**RJEŠENJE OD 7. OŽUJKA 2024. KOJIM SE
SUDU EUROPSKE UNIJE
UPUĆUJE ZAHTJEV ZA PRETHODNU ODLUKU
U SKLADU S ČLANKOM 267. UGOVORA**

Podnesak druge stranke u postupku [omissis] vezano za odobrenje podnošenja žalbe protiv presude High Courta (Visoki sud, Irska) [omissis] od 24. listopada 2022. i rješenja donesenog [istog dana] [omissis] i 7. studenoga 2022. o predaji druge stranke u postupku Ujedinjenoj Kraljevini Velike Britanije i Sjeverne Irske te za odbijanje [omissis] odobrenja za podnošenje žalbe Court of Appeal (Žalbeni sud, Irska) i rješenje kojim se ukidaju navedena presuda i rješenja zaprimljeni su na ovom sudu 3. listopada 2023.,

slijedom navedenoga i nakon što je pročitao Odluku ovog suda od 17. siječnja 2023. kojom se daje odobrenje za podnošenje navedene žalbe, žalbu i navedenu presudu i rješenja High Courta (Visoki sud), dokumenata na koje se upućuje u ovome zahtjevu za prethodnu odluku, kao i pisana očitovanja podnesena u ime stranaka, te nakon saslušanja [omissis] [pravnih zastupnika stranaka]

[omissis]

i budući da je ovaj sud uvjeren da se radi odlučivanja u ovom postupku postavlja pitanje prava Unije i da je zbog toga potrebno obratiti se Sudu Europske unije

[omissis]

te da se ovom sudu također čini da se prilikom rješavanja pitanja između stranaka u okviru ovog žalbenog postupka postavljaju pitanja koja se odnose na pravilno tumačenje određenih odredbi prava Unije, odnosno o tumačenju Okvirne odluke od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka) i članka 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja),

SUD JE ODLUČIO UPUTITI Sudu Europske unije, u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, kako je navedeno u spomenutoj presudi i rješenju kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku, sljedeće pitanje:

Ako se, u skladu sa Sporazumom o trgovini i suradnji od 30. prosinca 2020. (kojim se preuzimaju odredbe Okvirne odluke od 13. lipnja 2002. o predaji osoba na temelju europskih uhidbenih naloga), predaja traži radi kaznenog progona zbog kaznenih djela terorizma, a dotična osoba se protivi takvoj predaji zbog povrede članka 7. EKLJP-a i članka 49. stavka 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima zato što je uvedena zakonodavna mjera kojom se izmjenjuje dio kazne koju bi trebala izdržati u zatvoru kao i načini

uvjetnog otpusta, a ona je donesena nakon datuma navodnog kaznenog djela zbog kojeg se traži predaja navedene osobe i, ako se primjenjuju sljedeća razmatranja:

- (i) država koja podnosi zahtjev (u ovom slučaju Ujedinjena Kraljevina) stranka je EKLJP-a i provodi Konvenciju u svojem nacionalnom pravu u skladu sa Human Rights Actom, 1998 (Zakon o ljudskim pravima iz 1998.);
- (ii) sudovi Ujedinjene Kraljevine (uključujući Supreme Court of the United Kingdom (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine, Ujedinjena Kraljevina)) ocijenili su da se primjenom predmetnih mjera na zatvorenike koji već izdržavaju kaznu koju je izrekao sud postupaju u skladu s Konvencijom;
- (iii) svaka osoba, uključujući i navedenu osobu ako bude predana, može podnijeti zahtjev Europskom sudu za ljudska prava;
- (iv) ništa ne upućuje na to da država koja podnosi zahtjev ne bi provela bilo koju odluku Europskog suda za ljudska prava;
- (v) u skladu s tim, ovaj sud smatra da nije utvrđeno da predaja predstavlja stvarnu opasnost povrede članka 7. Konvencije ili Ustava;
- (vi) ne upućuje se na to da se predaja isključuje člankom 19. Povelje;
- (vii) članak 49. Povelje ne primjenjuje se na suđenje ili postupak izricanja kazne;
- (viii) uopće se ne tvrdi da bi trebalo smatrati da postoji znatna razlika u primjeni članka 7. Konvencije i članka 49. Povelje,

ima li sud protiv čije odluke ne postoji pravo na pravni lijek, u smislu članka 267. stavka 3. UFEU-a, a uzimajući u obzir članak 52. stavak 3. Povelje i obvezu povjerenja između država članica i država koje su obvezne izvršiti predaju u skladu s odredbama EUN-a na temelju Sporazuma o trgovini i suradnji, pravo zaključiti da tražena osoba nije dokazala postojanje stvarne opasnosti da bi njezina predaja predstavljala povredu članka 49. stavka 2.* Povelje ili je takav sud dužan provesti daljnju istragu i, u slučaju potvrdnog odgovora, kakva je njezina priroda i opseg provedbe?

STOGA SE NALAŽE da se daljnje postupanje u ovom žalbenom postupku odgodi sve dok Sud ne donese svoju prethodnu odluku o navedenom pitanju ili do novog rješenja u međuvremenu.

* Napomena prevoditelja: Čini se da je sud koji je uputio zahtjev zapravo imao namjeru uputiti na članak 49. stavak 1. drugu rečenicu Povelje.

[omissis]

[omissis]

SUPREME COURT (VRHOVNI SUD)

[omissis]

**U PREDMETU KOJI SE ODNOSI NA EUROPEAN ARREST WARRANT
ACT 2003 (ZAKON O EUROPSKOM UHIDBENOM NALOGU IZ 2003.)
(KAKO JE IZMIJENJEN)**

I U PREDMETU MA-a

IZMEĐU

MINISTER FOR JUSTICE (MINISTAR PRAVOSUĐA)

PODNOŠITELJ ZAHTJEVA

I

MA

DRUGA STRANKA U POSTUPKU

Upućivanje

- 1 The Supreme Court (Vrhovni sud) je presudom od 7. ožujka 2024. ([2024] IESC 9) odlučio, u skladu s člankom 267. Ugovora o funkcioniranju Europske unije, uputiti Sudu pitanje o tumačenju Okvirne odluke Vijeća od 13. lipnja 2002. o Europskom uhidbenom nalogu i postupcima predaje između država članica (u daljnjem tekstu: Okvirna odluka) i članka 49. Povelje Europske unije o temeljnim pravima (u daljnjem tekstu: Povelja).
- 2 Zahtjev proizlazi iz zahtjeva za predaju osobe MA (u daljnjem tekstu: žalitelj) Ujedinjenoj Kraljevini na temelju naloga izdanog u okviru Sporazuma o trgovini i suradnji od 30. prosinca 2020. između Europske unije i Europske zajednice za atomsku energiju, s jedne strane, i Ujedinjene Kraljevine Velike Britanije i Sjeverne Irske s druge strane (u daljnjem tekstu: Sporazum o trgovini i suradnji).
- 3 Sporazumom o trgovini i suradnji uređeni su odnosi između Ujedinjene Kraljevine i Europske zajednice, a, konkretno, za potrebe ovog žalbenog postupka, njime se predviđa nastavak sustava Europskog uhidbenog naloga koji je tada bio na snazi. Glava VII. dijela 3. Sporazuma o trgovini i suradnji primjenjuje se na uhidbene naloge izdane u skladu sa stavkom 98. Withdrawal of the United Kingdom from the European Union (Consequential Provisions) Acta 2019 (Zakon iz 2019. o povlačenju Ujedinjene Kraljevine iz Europske unije (uzastopne odredbe)).

Glavom VII. predviđa se sustav za predaju osoba između Ujedinjene Kraljevine i Europske unije u slučajevima predaje osoba nakon isteka prijelaznog razdoblja dana 31. prosinca 2020. Te su odredbe istovjetne sustavu izručenja predviđenom Okvirnom odlukom.

- 4 Dio VII. dijela 3. Sporazuma o trgovini i suradnji prenesen je u irsko nacionalno pravo S.I. br. 720 iz 2020., European Arrest Warrant (Application to Third Countries) (United Kingdom) Orderom 2020 (Pravilnik o Europskom uhidbenom nalogu (primjena na treće zemlje)(Ujedinjena Kraljevina)), usvojenom pod dijelom 2. člankom 2. European Arrest Warrant (Application to Third Countries and Amendment) and Extradition (Amendment) Acta 2012 (Zakon o europskom uhidbenom nalogu (primjena na treće zemlje i izmjene) i izručenju (izmjena) iz 2012.), kojim je Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske određena kao treća zemlja na koju se primjenjuje Zakon iz 2003.
- 5 Na temelju odredaba Okvirne odluke, ministar vanjskih poslova i trgovine može odrediti državu koja nije članica Unije radi primjene sustava Europskog uhidbenog naloga na treće zemlje. Slijedom odluke Suda i na temelju S.I. 150 iz 2021. Ujedinjena Kraljevina Velike Britanije i Sjeverne Irske određena je kao država izdateljica i država članica u svrhu funkcioniranja sustava Europskog uhidbenog naloga.
- 6 U skladu s time, za potrebe nacionalnog zakonodavstva i Okvirne odluke, s Ujedinjenom Kraljevinom za potrebe funkcioniranja sustava EUN-a treba postupati kao da je riječ o državi članici, tako da sa zahtjevom za predaju na temelju naloga iz te nadležnosti treba postupati s obzirom na Zakon iz 2003. i Okvirnu odluku.
- 7 Predlaže se da se žalitelja optuži za kaznena djela terorizma i da, ako bude proglašen krivim i osuđen na zatvorsku kaznu, njegovo pravo na uvjetni otpust bude uređeno zakonodavstvom Ujedinjene Kraljevine koje je doneseno 2021., nakon što su predmetna kaznena djela navodno počinjena.
- 8 Okružni sudac Magistrates' Courta of Northern Ireland (Magistratski sud Sjeverne Irske, Ujedinjena Kraljevina) izdao je 26. studenoga 2021. četiri uhidbena naloga za četiri kaznena djela: kazneno djelo pripadništva zabranjenoj organizaciji; kazneno djelo vođenja aktivnosti predmetne organizacije uključene u počinjenje terorističkih djela; kazneno djelo zločinačkog udruženja s ciljem upravljanja aktivnostima organizacije čiji je predmet počinjenje terorističkih djela i kazneno djelo pripreme za počinjenje terorističkih djela. U uhidbenom nalogu izdanom za Ujedinjenu Kraljevinu i Europsku uniju navedeno je najdulje trajanje kazne oduzimanja slobode koja se može izreći za ta kaznena djela. Što se tiče prvog navedenog kaznenog djela, osuđom prema optužnici može se izreći kazna zatvora koja ne prelazi 10 godina, a za ostala tri kaznena djela kazna doživotnog zatvora osuđom prema optužnici. Navodi se da su kaznena djela počinjena između 18. srpnja 2020. i 20. srpnja 2020.

- 9 Zakonodavne izmjene sustava kojima se omogućuje uvjetni otpust uvedene su Terrorist Offenders (Restriction of Early Release) Actom 2020 (Zakon o počiniteljima kaznenih djela terorizma (ograničenje uvjetnog otpusta) iz 2020.) i člankom 20.a Criminal Justice (Northern Ireland) Order 2008. (Pravilnik o kaznenom pravosuđu (Sjeverna Irska)), kako je dodano člankom 30. Counter Terrorism and Sentencing Acta 2021 (Zakon o sprečavanju i kažnjavanju terorizma iz 2021). Te su se izmjene počele primjenjivati u Sjevernoj Irskoj od 30. travnja 2021. Izmjene su dovele do toga da osoba osuđena za određena kaznena djela terorizma više ne bi imala pravo na automatski uvjetni otpust u trenutku izdržavanja polovice svoje kazne, nego bi prije odobravanja uvjetnog otpusta trebala izdržati najmanje dvije trećine kazne. Također, za razliku od prethodnog sustava, uvjetni otpust prvo bi trebali odobriti članovi Povjerenstva za uvjetni otpust.
- 10 Žalitelj tvrdi da predaja nije u skladu s njegovim pravima na temelju članka 7. Konvencije. Članak 7. glasi:
- „1. Nitko ne može biti proglašen krivim za kazneno djelo počinjeno činom ili propustom koji, u času počinjenja, po unutrašnjem ili po međunarodnom pravu nisu bili predviđeni kao kazneno djelo. Isto se tako ne može odrediti teža kazna od one koja je bila primjenljiva u času kad je kazneno djelo počinjeno.*
- 2. Ovaj članak ne priječi suđenje ili kažnjavanje bilo koje osobe za neki čin ili propust koji je u času počinjenja predstavljao kazneno djelo u skladu s općim načelima prava priznatim od civiliziranih naroda.”*
- 11 Europski sud za ljudska prava (u daljnjem tekstu: ESLJP) odbio je prijedlog prema kojem retroaktivne izmjene sustava smanjenja kazne ili uvjetnog otpusta predstavljaju povredu članka 7. jer takve mjere nisu dio „kazne” za potrebe tog članka. Odluke u predmetima Hogben protiv Ujedinjene Kraljevine (zahtjev br. 11653/85) i Uttley protiv Ujedinjene Kraljevine (zahtjev br. 36946/03) ilustriraju taj pristup. Ni u jednom od predmeta nije utvrđena nikakva povreda članka 7., unatoč uvođenju ograničenja u pogledu uvjeta za uvjetni otpust kojima se retroaktivno produljuje vrijeme koje bi podnositelji zahtjeva proveli u zatvoru. Umjesto toga mjere su kvalificirane kao provedba ili izvršenje kazne, što se nije moglo smatrati samo po sebi ozbiljnim s obzirom na to da su njihova priroda i svrha ostale omogućavanje uvjetnog otpusta. To je također bio zaključak u predmetu Kafkaris protiv Cipra (zahtjev br. 21906/04), [2009.] 49 E.H.R.R. (Europsko izvješće o ljudskim pravima) 35.
- 12 Nakon toga je ESLJP donio presudu koja, prema žaliteljevu mišljenju, pokazuje razliku u pristupu. U predmetu Del Río Prada protiv Španjolske (zahtjev br. 42750/09), (2014.) 65 E.H.R.R. (Europsko izvješće o ljudskim pravima) 37, ESLJP je utvrdio da razlika između mjere koja predstavlja „kaznu” i mjere koja se odnosi na „izvršenje” i „provedbu” kazne možda nije uvijek jasna (točka 85.) te je priznao da mjere poduzete tijekom izvršenja kazne mogu utjecati na njezin doseg

(točka 90.). Stoga se, prema žaliteljevu podnesku, u predmetu Del Rio Prada dokazao fleksibilniji pristup ESLJP-a u pogledu primjene članka 7. nego u njegovoj prethodnoj sudskoj praksi. Žalitelj tvrdi da je praktičan učinak novog sustava izricanja kazne i uvjetnog otpusta koji je na snazi u Sjevernoj Irskoj produljenje vremena boravka osobe u zatvoru, tako da je ona u biti izložena strožoj kazni od one koja joj je mogla biti izrečena u trenutku navodnog počinjenja predmetnog kaznenog djela. Pored navedenoga, tvrdi da prijenos dužnosti djelomičnog određivanja roka za uvjetni otpust s raspravnog suca na članove Povjerenstva za uvjetni otpust predstavlja temeljnu promjenu „identiteta” ili „dosega” (izraz upotrijebljen u presudi Del Río Prada) kazne.

- 13 U ovom se žalbenom postupku osporava pitanje je li i u kojoj mjeri odluka u predmetu Del Río Prada izmjenjena ranije sudske prakse ESLJP-a, a druga stranka u postupku tvrdi da načela nisu izmijenjena. Posebno se oslanja na presudu u predmetu Abedin protiv Ujedinjene Kraljevine (zahtjev br. 54026/16), (2021.) 72 E.H.R.R. (Europsko izvješće o ljudskim pravima) SE6.
- 14 U predmetu R protiv Morgana i ostale četiri osobe, od kojih je svaka već bila osuđena u trenutku izmjena zakonodavstva, osporavale su zakonodavstvo Ujedinjene Kraljevine o kojem je riječ u ovom zahtjevu za prethodnu odluku, pri čemu su tvrdile da bi im se nametanjem novog zakonodavnog sustava nametnula stroža kazna i da su opravdano očekivale da će se s njima postupiti u okviru sustava koji se primjenjivao u trenutku počinjenja kaznenog djela ili izricanja kazne.
- 15 Court of Appeal of Northern Ireland (Žalbeni sud Sjeverne Irske, Ujedinjena Kraljevina) presudio je da, s obzirom na činjenicu da su žalitelji u vrijeme izmjena već bili osuđeni prema starom sustavu, primjena novog zakona predstavlja retroaktivno nametanje kazne koje je jednako izmjeni ili ponovnom odmjeravanju kazne koju je izrekao raspravni sudac te je stoga protivna članku 7. Konvencije: [2021.] NICA 67. Sud je donio odluku o utvrđenju neusklađenosti, ali s obzirom na ulogu koju Konvencija ima u funkcioniranju i davanju učinka zakonodavstvu u Sjevernoj Irskoj, odbio je donijeti rješenje kojim se utvrđuje nevaljanost ili nemogućnost provedbe izmijenjenog zakonodavstva.
- 16 Supreme Court of the United Kingdom (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) odobrio je podnošenje žalbe protiv presude Court of Appeal of Northern Ireland (Žalbeni sud Sjeverne Irske) te je taj sud u svojoj presudi od 19. travnja 2023. prihvatio žalbu ministra pravosuđa i ukinuo odluku o utvrđenju neusklađenosti. Sud je presudio da retroaktivna primjena članka 30. Zakona o sprečavanju i kažnjavanju terorizma iz 2021. nije neusklađena s člancima 5. i 7. Konvencije: (Morgan i drugi protiv Ministry of Justice (Northern Ireland)) [2023.] UKSC 14; 2023. 2 W.L.R. 905.
- 17 The UK Supreme Court (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) [omissis] smatrao je da nema retroaktivnog povećanja kazne i da je ono što se promijenilo „način na koji se trebaju izvršiti zakonom propisane kazne zatvora određene duljine izrečene

drugim strankama u postupku” (točka 116.). Stoga pojam „zakon” iz članka 7. (točka 117.) nije obuhvaćao zakonodavne izmjene i njima nisu povrijeđeni zahtjevi iz članka 5., uključujući i zahtjev predvidljivosti (točke 128.-129.).

- 18 Ukratko, UK Supreme Court (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) naveo je u točki 114.:

„Priroda mjera bila je izmijeniti način izvršenja zatvorskih kazni određene duljine ograničavanjem uvjeta za uvjetni otpust zatvorenika terorista. Priroda i svrha izmjena uvedenih odjeljkom 30. Zakona iz 2021. i člankom 20.a Pravilnika iz 2008. nisu se odnosili na produljenje zatvorskih kazni određene duljine izrečenih drugim strankama. Duljina tih kazni ni u kojem smislu nije povećana.”

- 19 [omissis] [Sudac nadležan za sastavljanje presude UK Supreme Courta (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine)] istaknuo je da je u predmetu Del Rio Prada ESLJP utvrdio da strogost pravilnika nije sama po sebi odlučujuća i da se, s obzirom na to da su priroda i svrha te mjere omogućavanje uvjetnog otpusta, ona ne može smatrati suštinski strogom. Osim toga, napominje da izmjena izvršenja ili provedbe kazne nije obuhvaćena člankom 7., već da države ugovarateljice mogu slobodno odrediti vlastitu kaznenu politiku u pogledu tih izmjena, te je stoga ministrova žalba bila prihvaćena.
- 20 Jasno je da je u Sjevernoj Irskoj sudac uključen u određivanje dijela kazne koji treba izdržati prije uvjetnog otpusta. Slijedom toga, stvarne je naloge u predmetima Morgan trebalo izmijeniti upravnom odlukom te je Court of Appeal of Northern Ireland (Žalbeni sud Sjeverne Irske) upravo taj element novog postupka smatrao „subverzijom” presude, zbog čega je utvrđeno da je došlo do povrede Konvencije.
- 21 UK Supreme Court (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) naveo je da iz toga ne proizlazi da je funkcija koja je narušena ona koje se odnosi na određivanje kazne. Argument iznesen u ovoj žalbi slabiji je od onoga u predmetu Morgan jer žalitelj nije proglašen krivim niti mu je izrečena kazna, a novi sustav uvjetnog otpusta / uvjetne osude koji će se na njega primjenjivati bit će postojeći sustav. Neće biti retroaktivnog utjecaja na sudsku odluku.

Pravilan pristup zahtjevu za predaju na temelju Okvirne odluke

- 22 Polazišna točka suda kojem je podnesen zahtjev za predaju na temelju Okvirne odluke jest obveza i odgovornost države od koje se traži predaja, koje su podložne samo odredbi prema kojoj se druga stranka u postupku može protiviti predaji pozivanjem na vjerojatnu povredu njezinih prava iz Konvencije tom predajom.
- 23 Država koja podnosi zahtjev ugovorna je stranka Konvencije, prenijela je Konvenciju u svoje nacionalno pravo, usklađenost sustava ispitali su i potvrdili sudovi te države te postoji pravo na podnošenje pojedinačnog zahtjeva ESLJP-u.

Tijekom argumentacije nije izražena ozbiljna sumnja u to da u slučaju povratka u Sjevernu Irsku žalitelj raspolaže pravnim sredstvom za podnošenje pojedinačnog zahtjeva ESLJP-u u pogledu pravilnog tumačenja Konvencije i u to može li sustav kazni i otpusta koji je trenutačno na snazi u Sjevernoj Irskoj predstavljati retroaktivnu kaznu.

- 24 S obzirom na zahtjeve irskog nacionalnog prava, Zakona o Europskom uhidbenom nalogu iz 2003. (kako je izmijenjen)) i Okvirne odluke, kako su je tumačili ovaj sud i Sud Europske unije, argument žalitelja da bi se predajom Sjevernoj Irskoj povrijedila njegova prava koja proizlaze iz Konvencije nije potkrijepljen ni činjenicama ni argumentima iznesenima u njegovo ime. Ne samo da nije utvrđen sustavni nedostatak koji bi u slučaju nalaganja predaje doveo do vjerojatnog i teškog kršenja pravâ iz Konvencije, nego nedavna sudska praksa sudova Sjeverne Irske i žalbeni predmeti UK Supreme Courta (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) predstavljaju pravni sustav u kojem je Konvencija snažno i nedvosmisleno usvojena i u primjeni. Pristup koji ovaj sud treba usvojiti u pogledu zahtjeva za predaju ne omogućuje odbijanje vraćanja na temelju analize prema kojoj je presuda UK Supreme Courta (Vrhovni sud Ujedinjene Kraljevine) u predmetu Morgan pogrešno donesena. Ništa u okolnostima ovog predmeta ne upućuje na to da se žaliteljeva prava na pozivanje na Konvenciju neće u potpunosti poštovati i analizirati. Osim toga, žalitelj raspolaže pravnim sredstvom za podnošenje zahtjeva sudu u Strasbourgu, gdje će se provesti konačna i mjerodavna analiza tih zakonodavnih izmjena i gdje će se one uzeti u obzir.
- 25 Stoga je ovaj sud odbio argument prema kojem se predaja treba odbiti na temelju članka 37. zbog uočene povrede prava koja proizlaze iz Konvencije te je na temelju toga žalba odbijena.

Pitanje koje se odnosi na prava iz Povelje

- 26 Međutim, u ovom se predmetu nazire dodatna složenost. Prilikom ispitivanja treba li prihvatiti zahtjev za predaju, ovaj se sud jasno bavi primjenom prava Unije, na koje se primjenjuje Povelja, te se stoga postavlja pitanje o odredbama članka 49. Povelje, koji je sastavljen na isti način kao i članak 7. Konvencije. Postavlja se pitanje je li, u okolnostima u kojima zatraženi sud dođe do obrazloženog zaključka da ni se Ustavom ni Konvencijom ne zahtijevaju odbijanje predaje, obrazloženje koje dovodi do tog zaključka dostatno da bi se na odgovarajući način odgovorilo na argument koji se temelji na poštovanju Povelje. Nadalje, je li nužno da država izvršiteljica naloga ocjenjuje usklađenost s Poveljom novog sustava kažnjavanja Sjeverne Irske za kaznena djela terorizma?
- 27 Članak 49. Povelje odgovara članku 7. Konvencije i stoga je primjenjiv članak 52. stavak 3. Slijedom toga postavljaju se dva pitanja:
- (i) Je li tražena osoba dokazima dokazala ili argumentima utvrdila da se dosege prava koja se mogu ostvariti na temelju Povelje razlikuje od

prava koja su priznata, utvrđena i predmetom sudske prakse Konvencije?

- (ii) Je li tražena osoba utvrdila išta u pravu Unije na temelju čega se može smatrati da se ono razlikuje od zaštite koja se trenutno pruža u skladu sa sudskom praksom ESLJP-a?
- 28 Sud je presudio da članak 49. Povelje odgovara ili se temelji na članku 7. Konvencije. To jasno proizlazi iz predmeta C-72/15, Rosneft (t. 164.-165.), C-42/17, Mas i MB (t. 54.) i C-634/18 JI (t. 47.). To je navedeno u točki 52.111. i izvorima koji su u njoj navedeni u bilješki 192. presude Peers i ostali, *The EU Charter of Fundamental Rights: A Commentary* (Povelja Europske unije o temeljnim pravima: komentar) ((2. izdanje, Hart Publishing, 2021.).
- 29 Sud je razmatrao posljedice članka 47. i članka 48. stavka 2. u svrhu članka 4.a Okvirne odluke te je razlika između izricanja kazne ili osude i primjene ili izvršenja kazne ili presude ona koja je utemeljena na pravu Unije, a je to važan element sudske prakse Suda u vezi s člankom 4. točkom (a) Okvirne odluke: vidjeti, primjerice: Predmet Ardic, C-571/17 PPU, u kojem je Sud utvrdio da u smislu članka 4.a Okvirne odluke pojam „odluka” ne obuhvaća odluku o izvršenju ili primjeni ranije izrečene kazne oduzimanja slobode, osim u slučaju kad ta odluka ima za cilj ili posljedicu izmjenu bilo vrste ili visine te kazne i kad je tijelo koje ju je donijelo pritom raspolagalo određenom diskrecijskom ovlašću. Vidjeti također presude u predmetima Tupikas (C-270/17 PPU, EU:C:2017:628, t. 78. do 80.) i Zdziaszek (C-271/17 PPU, EU:C:2017:629, t. 85., 90. i 96.).
- 30 To je potvrđeno u novijoj presudi Suda u spojenim predmetima C-514/21 i C-515/21, LU i PH, koja se odnosila na opoziv odgode kazne zatvora.
- 31 Međutim, ni u jednoj presudi Suda nije razmatran utjecaj članka 49. Povelje na izmjenu odredaba o uvjetnom otpustu ili uvjetnoj osudi koja bi utjecala na kaznu osuđenika ili osoba optuženih za kaznena djela koja su navodno počinjena prije te izmjene. To nije iznenađujuće jer područja u kojima kazneno pravo država članica uključuje primjenu prava Unije općenito nisu široka.
- 32 Kad bi osoba MA bila predana pravosuđnom tijelu Sjeverne Irske radi suđenja, u okviru tog postupka ne bi se pokrenulo nijedno pitanje prava Unije, a u okviru kaznenog postupka u toj nadležnosti, naime, u pravilu se ne pokreću nikakva pitanja primjene ili provedbe prava Unije, iako se to u određenim predmetima može učiniti. U Povelji se izričito navodi da se njome „ne uspostavlja [...] nova ovlast ni zadaća” za Uniju, odnosno da se njome ne proširuje njezina nadležnost na kaznene stvari. Iz toga dakle slijedi da Povelja, ili bilo koje pravo ili zahtjev za ostvarivanje prava na temelju Povelje, nema nikakvu ulogu u okviru nacionalnog kaznenog postupka o kojem je riječ u ovom žalbenom postupku.
- 33 Umjesto toga, postavlja se pitanje je li država kojoj je zahtjev podnesen dužna ili nadležna sama ocijeniti bi li došlo do povrede obveza iz Povelje države kojoj se podnosi zahtjev za izvršenje predaje u okolnostima u kojima se smatra da odredbe

o izricanju kazne koje bi se mogle primijeniti u državi koja podnosi zahtjev nisu u skladu s člankom 49., iako takve odredbe same po sebi ne podliježu odredbama tog članka.

- 34 Prvo načelo i opće pravilo ostaje da je predaja tražene osobe na temelju Okvirne odluke opće pravilo i proizlazi iz prethodno navedenih načela suradnje i uzajamnog povjerenja.
- 35 Općenito, Sud je dosljedno tumačio sustav EUN-a na način da se njime zahtijeva da svaka osoba koja se protivi predaji dokaže opravdane i utemeljene razloge za vjerovanje da bi bila izložena stvarnoj opasnosti od povrede njezinih prava. Većina sudske prakse u kojoj je Sud razmatrao prava iz Povelje odnosila se na predmete u kojima su tražene osobe tvrdile da će biti podvrgnute nečovječnom ili ponižavajućem postupanju u smislu članka 4. Povelje, vidjeti primjerice spojene predmete C-354/20 PPU i C-412/20 PPU - L i P. Naime, članak 19. stavak Povelje posebno se primjenjuje na odluke o udaljavanju, protjerivanju i izručenju te isključuje udaljavanje ako postoji ozbiljna opasnost podvrgavanja smrtnoj kazni, mučenju ili nečovječnom ili ponižavajućem postupanju, što ovdje nije slučaj.
- 36 U svim tim predmetima Sud je istaknuo visoke kriterije za pokretanje rasprave, kao i to da tražena osoba mora dokazati stvaran i utemeljen rizik, koji prelazi hipotetski rizik i puku mogućnost izlaganja takvoj povredi.
- 37 Kako bi se utvrdilo bi li bilo protivno pravu Unije da ovaj sud preda osobu MA, on bi se trebao uvjeriti da bi predaja predstavljala povredu prava iz Povelje osobe MA. U okviru samog kaznenog postupka ne može se povrijediti nijedno pravo osobe MA iz Povelje, tako da je riječ o pitanju jesu li u odluku o predaji uključena prava iz Povelje koja nisu ona iz članka 19. i, u slučaju potvrdnog odgovora, koji kriterij ovaj sud treba odrediti kako bi došao do zaključka o tom argumentu.
- 38 Objašnjenje u vezi s člankom 52. stavkom 3. Povelje jasno navodi da se „značenje i opseg” prava iz Povelje nalaze u tekstu Konvencije, ali i u sudskoj praksi ESLJP-a. Međutim, pravo Unije je autonomno, a Sud je konačni arbitar za tumačenje prava iz Povelje. Taj čimbenik, barem teoretski, znači da bi Sud mogao doći do drukčijeg zaključka o smislu i učinku prava na pošteno suđenje iz Povelje, kao i o tome kako bi se i bi li se novi sustav izricanja kazni u primjeni u Sjevernoj Irskoj mogao analizirati s obzirom na ta prava u svrhu donošenja odluke o predaji. Iako se može istaknuti da je bilo nekoliko prijedloga u mišljenjima nezavisnih odvjetnika da se člankom 52. stavkom 3. Sudu dopusti različito, i nedvojbeno zahtjevnije, tumačenje odredaba Povelje u odnosu na tumačenje odgovarajućih odredbi Konvencije, čini se da taj pristup nije u skladu s tekstom i namjerom članka 52. stavka 3. i da ga sâm Sud nije usvojio. U predmetu *Minister for Justice protiv Celmera* [2019.] IESC 80, [2020.] 1 I.L.R.M. 121, ovaj je sud je u argumentaciji u ime tuženika i Irish Human Rights and Equality Commissiona (IHREC) (Irsko povjerenstvo za ljudska prava i jednakost, Irska) (u daljnjem tekstu: IHREC) odbacio tvrdnju da se pruža šira zaštita prava iz Povelje u odnosu na jednakovrijedna prava iz Konvencije, te je [omissis] [predsjedavajući sudac u

tom predmetu] smatrao da bi sud trebao dati „jasnije upute” kako bi se takav argument potkrijepio (u t. 70.).

- 39 Sud je u presudi iz rujna 2016. o zahtjevu za prethodnu odluku koji je uputio Vrhovni sud Latvije, predmet C-182/15 - Petruhhin, naveo da pri razmatranju zahtjeva za izručenje nije dovoljno da država članica samo utvrdi da je država koja traži izručenje stranka Konvencije te je precizirao da valja uputiti na članak 4. Povelje (t. 56.) i da država članica kojoj je podnesen zahtjev mora „provjeriti ugrožavaju li se izručenjem prava iz članka 19. Povelje” (t. 60.). Presudu u predmetu Petruhhin Sud je potvrdio presudom u predmetu C-398/19 – BY – Generalstaatsanwaltschaft Berlin. Ovdje i u novijim predmetima riječ je o pitanju primjene Povelje izvan okolnosti predviđenih tim člankom.
- 40 U tom se predmetu, dakle, samim tim pitanjem utvrđuju kriteriji koje pravosudno tijelo izvršenja mora primijeniti kako bi ocijenilo kvalitetu pravâ na pošteno suđenje, ili, drugim riječima, poštovanje načela zakonitosti kazni za kaznena djela te postoji li opasnost od povrede tih prava, u okolnostima u kojima je Sud ocijenio da predaja nije suprotna ni Ustavu ni Konvenciji iz prethodno navedenih razloga.

Pitanje i zaključak ovog suda:

- 41 Ovaj je sud svjestan činjenice da se smisao i primjena prava utvrđenih Poveljom ne smiju tumačiti kao nacionalna mjera, već da moraju imati samostalno značenje u pravu Unije.
- 42 Ovaj sud je sud posljednjeg stupnja u smislu članka 267. stavka 3. UFEU-a. S obzirom na odluku Suda u presudi *Consorzio Italian Management e Catania Multiservizi* (predmet C-561/19, EU:C:2021:799, t. 51.) u pogledu dosega te obveze, ovaj sud ne može tvrditi da je istaknuto pitanje toliko jasno da on može sa sigurnošću doći do vlastitog zaključka o njemu.
- 43 S obzirom na obvezu ovog suda u slučaju kada pitanje nije *acte clair* te s obzirom na to da je ovaj sud posljednja instanca na kojoj se europsko pravo tumači na nacionalnoj razini, došao sam do zaključka da je zbog tog razloga potrebno upućivanje predmeta na temelju članka 267. UFEU-a. [*omissis*] [pojašnjenja o općoj prikladnosti donošenja rješenja kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku].
- 44 Pitanje u vezi s kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na utjecaj Povelje. Ako se žalitelja vrati u Sjevernu Irsku i ako bude proglašen krivim, vrlo vjerojatno mu se može izreći kazna u okolnostima u kojima mu zakon o izdržavanju kazne zatvora i otpustu iz zatvora, barem u subjektivnom smislu, pruža stroži sustav od onoga koji je vrijedio u trenutku navodnog počinjenja kaznenog djela. Novim se sustavom uvode dvije promjene. Njime se produljuje vrijeme koje osuđena osoba mora provesti u zatvoru prije negoli zatraži uvjetni otpust i nameće dodatni upravni ili diskrecijski element prilikom odobrenja

uvjetnog otpusta, koje sada mora odobriti Povjerenstvo za uvjetni otpust, što je zaseban uvjet koji ranije nije postojao.

- 45 Postavlja se pitanje je li, kada se poziva na to da je država izvršiteljica naloga spriječena, na temelju članka 49. Povelje i članka 7. Konvencije te, ovisno o slučaju, na temelju odredaba svojeg nacionalnog Ustava, predati pojedinca državi podnositeljici zahtjeva, koja je sama ugovorna stranka Konvencije, zbog toga što se tvrdi da će mu se zakonodavnom izmjenom donesenom nakon kaznenog djela koje je navodno počinio, izreći stroža kazna, u suprotnosti s člankom 49. Povelje i člankom 7. Konvencije, a sud je zaključio da predaja ni u kom drugom smislu ne predstavlja povredu prava pojedinca zajamčenih Konvencijom, ona ipak obvezna provesti vlastitu zasebnu ocjenu (koja nužno podrazumijeva upućivanje Sudu zahtjeva za prethodnu odluku u skladu s člankom 267. UFEU-a) pitanja protivi li se predaja članku 49.?
- 46 Sud nikada nije odredio pravilan pristup tim pitanjima, a sudska praksa suda u Strasbourgu ne daje jasan odgovor.
- 47 Stoga se predlaže da se pitanje [*omissis*] postavi u skladu s člankom 267. UFEU-a [*omissis*] [*verbatim* ponavljanje pitanja postavljeno u ovom rješenju kojim se upućuje zahtjev za prethodnu odluku].

[*omissis*]

RADNI DOKUMENT